

Dosar nr. 3681/2/2021

R O M Â N I A

**CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL**

Ședința publică din data de 10.12.2021

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE: IONUȚ MILITARU

GREFIER: ELENA SĂFTESCU

CERERE DE HOTĂRÂRE PRELIMINARĂ

(ÎN PROCEDURĂ ACCELERATĂ)

Curtea de Apel București - Secția a VIII-a Contencios administrativ și fiscal, în baza art. 19 art. 3 lit. b TUE raportat la 267 TFUE, solicită

CURȚII DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE

a răspunde la următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 2 și articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf din Tratatul privind Uniunea Europeană, precum și Decizia 2006/928 (de stabilire a unui mecanism de cooperare și de verificare a progresului realizat de România în vederea atingerii anumitor obiective de referință specifice în domeniul reformei sistemului judiciar și al luptei împotriva corupției), respectiv garanțiile de independență și de imparțialitate impuse în temeiul dreptului Uniunii Europene, trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care permite Inspectorului-șef al Inspecției Judiciare să emită acte administrative cu caracter normativ (înfralegal) și/sau individual prin care să decidă în mod autonom organizarea cadrului instituțional al Inspecției Judiciare pentru selecția inspectorilor judiciari și evaluarea activității acestora, efectuarea lucrărilor de inspecție, respectiv să decidă desemnarea inspectorului-șef adjunct, în cazul în care, potrivit legii organice, aceste persoane sunt singurele care pot efectua, confirma sau infirma acte de cercetare disciplinară împotriva inspectorului-șef?”.

I. OBIECTUL PROCESULUI. PROCEDURA ÎN FAȚA INSTANȚEI NAȚIONALE.

1. Prin cererea de chemare în judecată formulată la data de 31.05.2021, înregistrată pe rolul Curții de Apel București - Secția a VIII-a Contencios administrativ și fiscal sub nr. 3681/2/2021, astfel cum a fost precizată și completată prin răspunsul la întâmpinare și cererea adițională din data de 12.11.2021, reclamanta R.I. i-a chemat în judecată pe pârâta Inspecția Judiciară, prin inspector-șef, și pe pârâatul inspector-șef N.L., în nume personal, solicitând instanței ca, prin hotărârea ce va pronunța, să dispună:

- Anularea rezoluției de clasare nr. 728/2021 emise în lucrarea nr. 21396 din 17.03.2021 de Direcția de inspecție pentru judecători și a rezoluției nr. C21-723 din 11.05.2021 de respingere a plângerii prealabile fata de rezoluția de clasare anterior menționată;

- Obligarea Inspecției Judiciare la completarea verificărilor fata de abaterile disciplinare pretins săvârșite de inspectorul-șef N.L. și efectuarea acestora în mod efectiv;
- Obligarea în solidar a celor doi pârâți la plata de despăgubiri pentru vătămarea generată de arbitrariul pârâților și de nelegalitatea operațiunilor administrative, în valoare de 55.000 de lei, cu titlu de prejudiciu patrimonial, și 250.000 de lei pentru daunele morale aduse imaginii, demnității și reputației reclamantei;
- Obligarea la plata de cheltuieli judiciare ocazionate de prezentul demers judiciar.

2. În motivarea cererii sale, reclamanta a arătat că anularea celor două acte administrative reprezentate de rezoluțiile menționate s-ar impune pentru că sunt afectate de nulitate absolută necondiționată, fiind emise cu încălcarea legii raportat la incompatibilitatea inspectorului-șef și a nelegalității actelor de numire, deopotrivă a inspectorului-șef și a inspectorului-șef adjunct, dar sunt și netemeinice, deoarece verificările prelabile nu ar fi fost efectuate în substanță, ci numai declarativ.

Reclamanta a invocat nelegalitatea operațiunilor administrative ce stau la baza emiterii celor două rezoluții criticate, în lumina hotărârii Curții de Justiție a Uniunii Europene (CJUE) din 18.05.2021, reclamanta indicând mai multe rezoluții emise în lucrări ale Inspecției judiciare deschise la sesizarea sa, începând din anul 2018, pe motiv că ar fi fost emise prin mijlocirea dispozițiilor date de o persoană ce nu ar fi avut calitatea cerută de lege, cât timp inspectorul-șef N.L. ar fi fost numit începând cu 2018 prin nesocotirea dispozițiilor imperative ale legii organice de organizare judiciară, sens în care reclamanta a invocat efectele directe ale hotărârii CJUE din 18.05.2021 și a considerat că pretinsele nereguli în gestionarea unor sesizări anterioare ar constitui indicii privind săvârșirea abaterilor disciplinare.

3. În apărare, prin întâmpinarea depusă la data de 21.09.2021, pârâta Inspecția Judiciară, prin inspector-șef N.L., a solicitat respingerea acțiunii formulate de reclamantă, ca neîntemeiată.

Referitor la aspectele semnalate de către petentă prin sesizarea formulată, s-a arătat că inspectorul judiciar le-a analizat punctual, răspunzând în mod corespunzător fiecăruia dintre acestea, argumentând măsura de clasare dispusă atât în fapt, cât și în drept.

S-a învederat faptul că, în cadrul verificărilor efectuate, inspectorii judiciari se bucură de independență și acționează cu imparțialitate, conform art. 72 alin. 1 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, iar analiza existenței sau inexistenței indiciilor de săvârșire a unei abateri disciplinare constituie atributul exclusiv al inspectorului judiciar, pe baza rezultatului verificărilor prelabile efectuate cu privire la aspectele care fac obiectul sesizării.

Inspecția Judiciară a susținut că rezoluția de clasare contestată cuprinde argumentele de fapt și de drept care au stat la baza măsurii de clasare luate de inspectorul judiciar, fiind dispusă cu respectarea condițiilor legale speciale în materie și a Regulamentului privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție, aprobat prin Ordinul inspectorului-șef al Inspecției Judiciare nr. 136 din 11.12.2018.

Cu privire la aplicarea directă a hotărârii CJUE din data de 18.05.2021, față de susținerile din cuprinsul cererii, pârâta a arătat că prin această hotărâre nu s-a statuat asupra nelegalității actelor administrative emise de către inspectorul-șef în perioada 01.09.2018-14.05.2019. Dimpotrivă, judecătorii CJUE nu au făcut altceva decât să arate principiile care urmează să fie aplicate la speță de către instanțele naționale. În plus, O.U.G. nr. 77/05.09.2018 este încă în vigoare, nicio instanță națională nepronunțându-se pe nelegalitatea acestei ordonanțe.

Prin notele scrise depuse la data de 02.12.2021, pârâta Inspecția Judiciară a solicitat respingerea acțiunii formulate și precizate de reclamantă, ca neîntemeiată.

În ceea ce privește susținerea reclamantei că ar fi intervenit decăderea pârâților din a formula apărări cu privire la anumite elemente de fapt și de drept, instanța reține că sancțiunea

prevăzută de art. 208 C.pr.civ. nu vizează și apărările de fond. Pârâții, fiind legal citați, au alegerea de a invoca mijloacele de apărare, de a formula excepțiile și cererile pe care le consideră utile, conform principiului disponibilității prevăzut de art. 9 C.pr.civ. În speță, se constată că nu poate fi avută în vedere o atare ipoteză, de a se analiza – în concret – sancțiunea decăderii, deoarece este invocată în raport cu o prezumtivă formulare ulterioară a unor cereri sau apărări pe fond.

II. STAREA DE FAPT RELEVANTĂ.

4. Curtea reține că reclamanta R.I. are calitatea de parte în mai multe dosare penale care s-au aflat pe rolul Parchetului de pe lângă Judecătoria Bolintin-Vale și, respectiv, pe rolul Judecătoriei Bolintin-Vale sau al Tribunalului Giurgiu, context în care a formulat mai multe sesizări disciplinare la Inspekția Judiciară împotriva unor judecători și procurori din cadrul acestora, considerându-se vătămată prin activitatea judiciară a magistraților.

În urma acestor sesizări, au fost emise mai multe rezoluții, dintre care unele ar fi fost avizate sau, după caz, confirmate de inspectorul-șef al Inspekției Judiciare, pârâțul N.L., după cum urmează: Rezoluția nr. 3387/A/07.10.2019 (f. 196, confirmare); Rezoluția nr. 899/A/13.03.2020 din lucrarea 20-449 (f. 202, confirmare); rezoluția nr. 3935/IJ/1000 din 02.07.2018 (f. 205, avizare); Rezoluția nr. 436/A/ 07.02.2020 (f. 211, confirmare).

Rezoluția din data de 02.07.2018 emisă în dosarul nr. 3935/IJ/1000/DIP/2018 al Inspekției Judiciare - Direcția de inspekție judiciară pentru procurori, semnată de inspector judiciar – procuror și confirmată de inspectorul-șef N.L., a fost contestată de către reclamantă în contencios administrativ.

Prin sentința civilă nr. 2318 din 27.09.2019 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal, pronunțată în dosarul nr. 6172/2/2018, a fost admisă acțiunea reclamantei, a fost anulată Rezoluția nr. 3935/IJ/1000/DIP/2018 din 02.07.2018 și s-a dispus trimiterea dosarului la Inspekția Judiciară pentru completarea verificărilor. A fost obligată pârâta Inspekția Judiciară la plata sumei de 2049,85 lei către reclamantă, cu titlu de cheltuieli de judecată.

În motivare, s-a reținut, în esență, că pârâta Inspekția Judiciară nu a examinat în mod efectiv aspectele invocate de reclamantă. În loc să examineze în mod efectiv aspectele invocate, pârâta a analizat aspecte la care reclamanta nu a făcut referire niciodată în sesizările sale, precum ar fi legalitatea și temeinicia soluțiilor de netrimiteri în judecată.

Procesul a fost soluționat definitiv de Înalta Curte de Casație și Justiție la data de 29.09.2020, în mod favorabil reclamantei, în sensul respingerii ca inadmisibil a recursului declarat de recurenta-pârâta Inspekția Judiciară, prin inspector-șef.

Ca urmare a măsurilor dispuse prin sentința civilă nr. 2318/27.09.2019 de către Curtea de Apel București, în dosarul nr. 6172/2/2018, după completarea verificărilor prealabile, Inspekția Judiciară a emis o nouă rezoluție de clasare nr. 654/11.03.2021 (lucrarea nr. 21-430), menținută prin respingerea plângerii de către inspectorul-șef prin rezoluția din 31.05.2021, a cărei anulare face obiectul dosarului nr. 4402/2/2021, aflat pe rolul Curtea de Apel București – Secția a VIII-a Contencios administrativ și fiscal.

5. Reclamanta a susținut în cadrul petițiilor sale adresate Inspekției Judiciare și în prezentul dosar că soluționarea sesizării care a făcut obiectul dosarului nr. 6172/2/2018 ar fi fost tergiversată pentru a se împlini termenele legale în care ar fi putut fi exercitată o acțiune disciplinară (2 ani de la săvârșirea faptei), respectiv a invocat faptul că o implicare în acest sens ar fi avut chiar inspectorul-șef N.L., iar în ceea ce privește sesizarea sa împotriva acestuia din urmă, a arătat că inspectorul judiciar procuror P.M., devenit inspector-șef adjunct, nu ar fi putut emite rezoluția nr. C21-723 din 11.05.2021 de respingere a plângerii prealabile față de rezoluția de clasare nr. 728/2021 din 17.03.2021, deoarece privea exercitarea unor atribuții de către inspectorul-șef N.L. în cadrul lucrării nr. 3935/IJ/1000/DIP/2018, ce fusese soluționată chiar de inspectorul judiciar P.M. printr-o rezoluție anulată definitiv de instanțele judecătorești în dosarul nr. 6172/2/2018.

6. Printr-un memoriu adresat Ministerului Justiției sub nr. 100.456/29.11.2019 (f. 101-137 vol. I din dosarul instanței), reclamanta s-a plâns cu privire la încălcarea drepturilor sale constituționale, făcând referire la o presupusă „grupare” a unor persoane fizice cu funcții importante care ar fi contribuit la cercetarea sa penală sau la încălcarea drepturilor sale procesuale, printre acestea fiind menționat expres și inspectorul-șef al Inspecției Judiciare, dl. judecător N.L.

În cuprinsul memoriului, s-a susținut că *„soluțiile Inspecției se emit prin arbitrariul inspectorului-șef”,* că acesta *„este un domn judecător (N.L.) ce locuiește în localitatea Giurgiu și pe parcursul întregii sale activități profesionale a ocupat funcții cu influență deosebită asupra actului de justiție la nivel de întreg județ Giurgiu și național”.* După enumerarea acestor funcții, petiționara a susținut că, în cauza sa, *„soluțiile [Inspecției Judiciare, n.n.] se dovedesc vădit direcționate către acoperirea abuzurilor și nelegalităților Parchetului Bolintin Vale, județ Giurgiu”.*

Petiționara a mai arătat că: *„se impune asumarea responsabilității de către reprezentantul legal al Inspecției față de această destabilizare acută a încrederii în justiție, întrucât din calitatea dumnealui de conducător și supraveghetor al atribuțiilor acestei instituții cu rol esențial în sistemul judiciar, trebuia să vegheze la deplina conformitate a verificărilor Inspecției cu dispozițiile legale”; [...]* *„Așadar, aprecierile inspectorului-șef că aspectele sesizate de subsemnata ar exceda competenței Inspecției Judiciare nu doar că nu pot fi considerate valide (și atrag incidența mulțimii rezoluțiilor pentru motivare necorespunzătoare și contrară situației de fapt), dar evidențiază și neglijența acestuia în exercitarea atribuțiilor sale de serviciu”.* În paragraful următor, s-a susținut că *„[...] este atrasă și incidența sancțiunilor prevăzute de art. 99 lit. j din Legea nr. 303/2004 [...]*”.

Apreciind că sesizarea nu este de competența sa și că vizează pretinsa săvârșire a abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t din Legea nr. 303/2004, Ministerul Justiției a înaintat-o către Inspecția Judiciară, unde a fost înregistrată sub nr. 3/4543 la data de 29.01.2020 (f. 90 vol. I).

7. Prin sesizarea înregistrată la Inspecția Judiciară - Direcția de inspecție pentru judecători în data de 16.02.2021, sub nr. 21-596, petenta R.I. a formulat o plângere distinctă, numai împotriva domnului judecător N.L., inspector-șef al Inspecției Judiciare, care în opinia sa ar fi săvârșit cu rea-credință mai multe abateri disciplinare. În dezvoltarea criticilor sale legate de activitatea inspectorului-șef N.L., reclamanta a susținut că, începând cu anul 2018 și până la momentul sesizării:

- nu s-ar fi efectuat o cercetare reală cu privire la unii judecători și procurori pe care i-a reclamat;

- nu i s-ar fi pus la dispoziție, spre consultare, dosarele existente la Inspecția Judiciară;

- nu i s-ar fi pus la dispoziție rezoluția, în original, din lucrarea în care erau reclamați judecătorii A.B. și N.L.;

- ar fi fost tergiversată soluționarea sesizărilor sale adresate Ministerului Justiției și remise Inspecției Judiciare, spre competență soluționare;

- s-ar fi refuzat a se aduce la îndeplinire decizia pronunțată de Curtea de Apel București în dosarul nr. 6172/2/2018, atât în ceea ce privește completarea verificărilor, cât și obligația de a achita cheltuielile de judecată în cuantum de 2049,85 lei;

- ar fi fost încălcată obligația de a se abține în soluționarea sesizărilor adresate Ministerului Justiției, unde una dintre persoanele reclamante era chiar inspectorul-șef;

- s-ar fi consemnat, contrar realității, prin adresa din data de 25.01.2021, că i-a fost comunicat un exemplar al rezoluției din lucrarea nr. 20-449 și unele copii ale unor lucrări, când în realitate în interiorul plicului, format A5, a fost atașată o coală albă.

Sesizarea menționată a fost soluționată de către inspectorul judiciar desemnat în condițiile art. 14 alin. 1 din Regulamentul privind normele de efectuare a lucrărilor de

inspecție, aprobat prin Ordinul Inspectorului-șef al Inspecției Judiciare nr. 136 din 11 decembrie 2018, fiind emisă rezoluția de clasare nr. 728/2021 din 17.03.2021.

Plângerea formulată împotriva acestei rezoluții de clasare a fost respinsă prin rezoluția nr. C21-723 din 11.05.2021, emisă de inspectorul-șef adjunct al Inspecției Judiciare, procuror P.M., aceste din urmă rezoluții fiind contestate în prezentul dosar.

8. Prin răspunsul la întâmpinare, reclamanta a reiterat faptul că inspectorul-șef adjunct, procuror P.M., ar fi fost incompatibilă, deoarece tocmai rezoluția de clasare emisă de aceasta și confirmată de inspector-șef N.L. (din data de 02.07.2018) ar fi fost desființată în dosarul nr. 6172/2/2018, soluție menținută de Înalta Curte de Casație și Justiție. Or, reclamanta a învederat că prezenta acțiune privește, printre altele, presupusa tergiversare prin nesoluționarea efectivă a verificărilor prealabile ca urmare a anulării definitive a rezoluției de clasare dispuse de inspector procuror P.M. (devenit inspector-șef adjunct), respectiv lucrările nr. 3935/IJ/1000/DIP/2018 și nr. 4644/1J/1168/DIP/2018.

Reclamanta a mai susținut că inspectorul-șef N.L., vizat deja de sesizarea sa disciplinară depusă prin intermediul Ministerului Justiției, ar fi confirmat sistematic soluții de clasare în legătură cu sesizările care priveau activitatea unor magistrați, reclamanta acuzând faptul că aceștia ar fi continuat încălcarea drepturilor sale considerându-se protejați prin pasivitatea Inspecției Judiciare, reprezentante de inspectorul-șef.

9. Prin cererile depuse în prezentul dosar, reclamanta a invocat următoarele pretense neregularități procedurale și a formulat următoarele mijloace de apărare care au constituit premisele punerii în discuție a necesității sesizării Curții de Justiție a Uniunii Europene cu o întrebare preliminară:

- Reclamanta a susținut că ar exista nereguli în organizarea Inspecției Judiciare din prisma implicării inspectorului-șef în selecția inspectorilor judiciari [*„...fostul președinte al Judecătoriei Bolintin Vale (coleg în cadrul Tribunalului Giurgiu al inspectorului-șef) doar ce fusese numit de dl. N.L. inspector-judiciar în cadrul Direcției pentru Judecători, urmând ca alți colegi ai d-lui N.L. din cadrul Tribunalului Giurgiu să fie numiți succesiv inspectori judiciari”*].

- Reclamanta a mai criticat faptul că inspectorul-șef adjunct este desemnat de către inspectorul-șef prin act administrativ individual, pretinzând că nu ar exista criterii obiective [*„...In ceea ce îl privește pe cel din urmă (inspectorul adjunct) „numirea” acestuia de către inspectorul-șef prin Ordinul său nesocotește procedura ordinară de numire a reprezentantului Inspecției Judiciare prevăzută de Legea nr. 317/2004, în realitate această numire exprimând tot arbitrariul inspectorului-șef N.L. în alegerea adjunctului său”*].

- Cu privire la funcționarea Inspecției Judiciare, reclamanta a susținut că inspectorul-șef emite acte administrative cu caracter normativ (infralegal) prin care determină modul în care sunt stabilite atribuțiile structurilor instituției [*„Cum potrivit art. 2 din Regulamentul de organizare și funcționare a Inspecției Judiciare rezultă că toate structurile acesteia îi sunt subordonate inspectorului-șef putem observa fără dubiu ca voința Inspecției Judiciare se identifică cu voința personală a inspectorului-sef N.L. în acest caz, iar adjunctul său îi este subordonat la rândul său, fiind înlăturată orice urma de imparțialitate și a acestuia: alin.(2) Inspecția Judiciară este organizată în structuri de specialitate și structuri-suport, subordonate inspectorului-șef”*].

- Sub acest aspect, al modului de funcționare, reclamanta a susținut că ar fi existat efecte concrete în ceea ce privește gestionarea cererilor sale de către structurile Inspecției Judiciare [*„Încă din debutul Rezoluției de clasare se observa că, deși Plângerea Prealabilă a fost înaintată la 10.02.2021, Inspecția Judiciară o înregistrează abia 6 zile mai târziu, la 16.02.2021, fiind evidentă și din acest motiv intenția de tergiversare a soluționării oricărei sesizări în legătură cu cauzele la care am făcut referire”*].

- În continuare, reclamanta a susținut că acest mod de organizare și funcționare a Inspecției Judiciare s-ar repercuta asupra modului în care sunt efectuate lucrările de către

inspectorii judiciari [*„Iar art. 8 din Regulamentul privind normele de efectuare a lucrărilor Inspecției Judiciare arată că, «în exercitarea atribuțiilor sale, Inspecția Judiciară acționează potrivit principiului independenței operaționale», aspect care nu poate fi înțeles ca lăsând loc arbitrariului inspectorului, deoarece privește numai exercitarea operativității atribuțiilor «în numele legii», și nu prin alegerea discreționară a unei soluții dorite de inspectorul-șef, cum se întâmplă în acest caz”*].

- Reclamanta a invocat faptul că reglementarea statutului judecătorilor și procurorilor trebuie să se realizeze prin lege organică și că ar trebui să existe garanții împotriva lipsei de imparțialitate, împotriva arbitrariului, făcând trimitere la principiile din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, a Curții de Justiție a Uniunii Europene și a Curții Constituționale a României, apărări citate în continuare:

✓ *„Referindu-se la principiile preeminentei dreptului și interzicerii oricărei puteri arbitrare, care susțin Convenția, Curtea a afirmat că dreptul de acces la o instanță era un element inherent al garanțiilor consacrate de art. 6 (Zubac împotriva Croației (MC), pct. 76”;*

✓ *„Însă la nivelul dreptului național însăși Curtea Constituțională a statuat că, pentru a fi respectate dispozițiile art. 134 alin. (2) din Constituție, statutul magistraților trebuie obligatoriu reglementat prin lege organică - Decizia nr. 219 din 30 martie 2021”;*

✓ *„În jurisprudența sa, Curtea [Constituțională a României, n.n.] a stabilit, cu valoare de principiu, că reglementarea statutului judecătorilor și procurorilor trebuie să se realizeze prin lege organică (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 474 din 28 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 590 din 3 august 2016, Decizia nr. 588 din 21 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 835 din 20 octombrie 2017, paragraful 23, Decizia nr. 121 din 10 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 9 iunie 2020, paragraful 17, sau Decizia nr. 454 din 24 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 655 din 24 iulie 2020, paragrafele nr. 25 și 28”).*

✓ *„CJUE a mai arătat ca organul care verifică condițiile de răspundere să fie el însuși imparțial (para. 236), obligație esențială pe care Parata și inspectorul-șef N.L. personal au ales să o încalce cu rea-credință pentru motivele deja arătate cu titlu prealabil”.*

✓ *„În această privință, CJUE a constatat că cetățenii europeni au drepturi care trebuie protejate de instanțe (para. 190, 191); judecătorii trebuie să fie independenți față de puterile legislativă și executivă (para. 195), iar normele care consacră acest lucru trebuie să elimine îndoielile justițiabililor în privința posibilității ca judecătorii să fie influențați (para 107)”.*

✓ *„(...) art. 2 și art. 19 din Tratatul privind Uniunea Europeană trebuie interpretat în sensul obligației statelor membre de a respecta criteriile statului de drept”*

✓ *„Si tocmai din acest motiv am arătat prin acțiunea principală că în această cauză concretă există un real conflict de interese între rolul Inspecției Judiciare ca și autoritate publică cu atribuții esențiale în buna funcționare a sistemului de justiție («în numele legii și pentru asigurarea respectării depline a acesteia») și voința personală a inspectorului-șef N.L., care, în esență, se bucură de alegeri discreționare uzând de instrumentele pe care statul român le pune la dispoziția entității Inspecția Judiciară (și nu a inspectorului-șef), în considerarea efectelor personalității juridice de care aceasta se bucură, potrivit art. 65 din Legea nr. 317/2004 privind organizarea judiciară”.*

10. Instanța subliniază că situația de fapt redată anterior vizează obiectul judecății și cauza juridică a acțiunii în contencios administrativ. Curtea subliniază că analiza prezentei acțiuni se limitează la a aprecia dacă există indicii privind săvârșirea vreunei abateri disciplinare, ceea ce presupune un control sumar, în aparență, în baza unui probatoriu minimal, fiind exclusă antamarea unor chestiuni litigioase care privesc elementele de fond ale răspunderii disciplinare.

Prin această expunere, instanța nu se pronunță asupra caracterului temeinic sau netemeinic al susținerilor vreunora dintre părți, din perspectiva existenței sau inexistenței indiciilor temeinice legate de presupusele abateri disciplinare, ci doar sintetizează mijloacele de apărare ale părților și constată că se invocă pretinse nelegalități ale procedurii de soluționare a sesizării disciplinare ce ar decurge din modul de organizare și funcționare a Inspecției Judiciare, precum și că există premise rezonabile pe baza cărora se poate concluziona că reclamanta justifică un interes procesual în exercitarea drepturilor procesuale cu privire la ansamblul mijloacelor de apărare.

III. DISPOZIȚII NAȚIONALE APLICABILE. JURISPRUDENȚĂ NAȚIONALĂ PERTINENTĂ

III.1. DREPTUL NAȚIONAL INCIDENT ÎN DOMENIUL ORGANIZĂRII ȘI FUNCȚIONĂRII INSPECȚIEI JUDICIARE ȘI, RESPECTIV, AL RĂSPUNDERII DISCIPLINARE A MAGISTRAȚILOR:

11. Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 628 din 01.09.2012, cu modificările și completările ulterioare

Art. 44 alin. (6): „În vederea exercitării acțiunii disciplinare este obligatorie efectuarea cercetării disciplinare de către Inspecția Judiciară”.

Art. 45 alin. (4): „Dacă în urma efectuării verificărilor prelabile se constată că nu există indiciile săvârșirii unei abateri disciplinare, sesizarea se clasează, iar rezultatul se comunică direct persoanei care a formulat sesizarea și persoanei vizate de sesizare. Rezoluția de clasare este supusă confirmării inspectorului-șef. Rezoluția poate fi infirmată, o singură dată, de inspectorul-șef, care poate dispune, prin rezoluție scrisă și motivată, completarea verificărilor”.

Art. 45¹ alin. (1): „Împotriva rezoluției de clasare prevăzute la art. 45 alin. (4), persoana care a formulat sesizarea poate depune plângere adresată inspectorului-șef, în termen de 15 zile de la comunicare. Plângerea se soluționează în cel mult 20 de zile de la data înregistrării la Inspecția Judiciară”.

Art. 47 alin. (3) și (4): „(3) Rezoluția inspectorului judiciar este supusă confirmării inspectorului-șef. Inspectorul-șef poate dispune completarea cercetării disciplinare de către inspectorul judiciar. Completarea se efectuează de către inspectorul judiciar în termen de cel mult 30 de zile de la data când a fost dispusă de către inspectorul-șef. (4) Rezoluția inspectorului judiciar poate fi infirmată, o singură dată, de inspectorul-șef, în scris și motivat, acesta putând dispune, prin rezoluție scrisă și motivată, completarea cercetării disciplinare. După completarea cercetării disciplinare, inspectorul-șef poate dispune, în scris și motivat, una dintre soluțiile prevăzute la alin. (1) lit. a) sau b)”.

Art. 47 alin. (7): „Acțiunea disciplinară poate fi exercitată în termen de 30 de zile de la finalizarea cercetării disciplinare, dar nu mai târziu de 2 ani de la data la care fapta a fost săvârșită”.

Art. 65 alin. (2)-(4): „(2) Inspecția Judiciară este condusă de un inspector-șef - judecător numit prin concurs organizat de Consiliul Superior al Magistraturii, ajutat de un inspector-șef adjunct - procuror, desemnat de inspectorul-șef. (3) Inspecția Judiciară acționează potrivit principiului independenței operaționale în raport cu Consiliul Superior al Magistraturii, instanțele judecătorești, parchetele de pe lângă acestea și în relația cu celelalte autorități publice, exercitându-și atribuțiile de analiză, verificare și control în domeniile specifice de activitate, în temeiul legii și pentru asigurarea respectării acesteia. (4) Normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție se aprobă de către inspectorul-șef, prin regulament.”.

Art. 66 alin. (3): „Organizarea și funcționarea Inspecției Judiciare, structura organizatorică și atribuțiile compartimentelor se stabilesc prin regulament aprobat prin ordin al inspectorului-șef, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I”.

Art. 69 alin. (1) lit. a): „(1) Inspectorul-șef îndeplinește, în principal, următoarele atribuții:

a) desemnează, dintre inspectorii judiciari, echipa de conducere - inspectorul-șef adjunct, directorii de direcții - în baza unei proceduri în care sunt evaluate proiectele de management specifice fiecărui post, astfel încât să asigure coeziune managerială, competență profesională, comunicare eficientă. Mandatul acestora încetează odată cu mandatul inspectorului-șef;”.

a¹) exercită funcția de conducere și organizare a activității Inspecției Judiciare;

a²) ia măsuri pentru coordonarea activității personalului Inspecției Judiciare, altul decât inspectorii judiciari; [...]

d) ia măsuri pentru repartizarea aleatorie a dosarelor în cadrul Inspecției Judiciare; [...]

g) numește, în condițiile legii, inspectorii judiciari și celelalte categorii de personal din cadrul Inspecției Judiciare, dispune modificarea, suspendarea și încetarea raporturilor de muncă sau de serviciu ale acestora;

h) stabilește atribuțiile și sarcinile individuale ale personalului din subordine, aprobând fișele de post ale acestuia;

i) evaluează, în condițiile legii, personalul din subordine; [...]”

Art. 69 alin. (4): „Inspectorul-șef adjunct este înlocuitorul de drept al inspectorului-șef, ajută inspectorul-șef în activitatea de verificare și avizare a actelor și rezoluțiilor întocmite de către inspectorii judiciari și îndeplinește toate celelalte atribuții stabilite de inspectorul-șef”.

Art. 69 alin. (1) și (2): „(1) Inspectorii din cadrul Inspecției Judiciare sunt numiți în funcție de către inspectorul-șef, în urma unui concurs organizat de Inspeția Judiciară [...]. (2) Concursul constă în susținerea unei probe scrise și a unui interviu [...]. Regulamentul de organizare și desfășurare a concursului se aprobă prin ordin al inspectorului-șef și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I”.

Art. 71 alin. (2) și (3): „(2) Dispozițiile referitoare la sancțiunile și abaterile disciplinare, precum și procedura disciplinară se aplică în mod corespunzător inspectorilor judiciari. (3) Inspectorii din cadrul Inspecției Judiciare sunt revocați din funcție în cazul în care li s-a aplicat o sancțiune disciplinară sau în cazul prevăzut la art. 77 alin. (5)”.

Art. 77: „(1) Evaluarea activității profesionale a inspectorilor judiciari se face anual de o comisie formată din inspectorul-șef și alți 2 membri aleși de adunarea generală a inspectorilor judiciari, prin acordarea unui calificativ: "foarte bine", "bine", "satisfăcător" sau "nesatisfăcător". (2) Inspectorii judiciari nemulțumiți de calificativul acordat pot face contestație la Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, în termen de 30 de zile de la comunicare. [...] (5) Inspectorul judiciar care primește calificativul "nesatisfăcător" sau de două ori consecutiv calificativul "satisfăcător" este revocat din funcția de inspector judiciar. (6) Criteriile de evaluare a activității profesionale a inspectorilor judiciari și procedura de evaluare se stabilesc prin regulamentul privind organizarea și funcționarea Inspecției Judiciare”.

12. Regulamentul de organizare și funcționare a Inspecției Judiciare din 10.10.2018 a fost aprobat prin Ordinul inspectorului-șef al Inspecției Judiciare nr. 134 din 10.12.2018, publicat în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 1049 din 11.12.2018.

Ulterior emiterii rezoluțiilor contestate în prezentul dosar, a fost adoptat un nou Regulament de organizare și funcționare a Inspecției Judiciare, din 11.06.2021, prin Ordinul inspectorului-șef al Inspecției Judiciare nr. 49/2021 publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 591 din 11.06.2021, însă instanța va avea în vedere dispozițiile aplicabile în perioada de referință (anterioară datei de 11.05.2021).

Art. 4 alin. (2) și alin. (3) lit. a) și b): „(2) *Inspecția Judiciară este organizată în structuri de specialitate și structuri-suport, subordonate inspectorului-șef.* (3) *Structurile de specialitate ale Inspecției Judiciare sunt următoarele: a) Direcția de inspecție pentru judecători, care exercită, prin inspectorii judiciari - judecători, atribuții de analiză, verificare și control cu privire la activitatea instanțelor, precum și la activitatea profesională și conduita judecătorilor, inclusiv a celor care sunt membri ai Consiliului Superior al Magistraturii sau inspectori judiciari, și a magistraților-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție; b) Direcția de inspecție pentru procurori, care exercită, prin inspectorii judiciari - procurori, atribuții de analiză, verificare și control privind activitatea parchetelor, precum și activitatea profesională și conduita procurorilor, inclusiv a celor care sunt membri ai Consiliului Superior al Magistraturii sau inspectori judiciari*”.

Art. 5 alin. (2) lit. b), lit. l) și n): „(2) *Inspectorul-șef are următoarele atribuții principale: [...] b) desemnează dintre inspectorii judiciari echipa de conducere, alcătuită din inspectorul-șef adjunct și directorii direcțiilor de inspecție, potrivit procedurii prevăzute de prezentul regulament; [...] l) evaluează, în condițiile legii, personalul din subordine; [...] n) stabilește atribuțiile inspectorului-șef adjunct*”.

Art. 26 alin. (1): „(1) *Desemnarea inspectorului-șef adjunct și a directorului unei direcții de inspecție se realizează printr-o procedură de selecție în cadrul căreia candidații susțin un interviu cu inspectorul-șef, pe baza proiectului managerial specific postului pentru care se candidează*”.

Art. 60 alin. (1): „(1) *Criteriile și procedura de evaluare a activității profesionale a inspectorilor judiciari sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul regulament*”.

Prin același Regulament sunt stabilite de către inspectorul-șef al Inspecției Judiciare normele juridice privind repartizarea documentelor transmise Inspecției Judiciare (**art. 65 și urm.**), repartizarea, modificarea ordinii de repartizare și redistribuirea unei lucrări de inspecție în cadrul direcțiilor competente (**art. 69 și urm.**).

În **Anexă**, se prevede compunerea comisiei de evaluare, inspectorul-șef fiind membru de drept, alături de doi inspectori judiciari aleși de adunarea generală a inspectorilor judiciari, iar evaluarea activității profesionale a membrilor aleși ai comisiei de evaluare este realizată de o comisie din care face parte tot inspectorul-șef și membrii supleanți (**art. 15**). Președintele comisiei de evaluare este inspectorul-șef al Inspecției Judiciare (**art. 16**).

Printre criteriile de evaluare se regăsesc, printre altele, și „comunicarea cu inspectorul-șef” (**art. 7 lit. c**) sau „comportamentul și comunicarea cu inspectorul-șef” (**art. 13 lit. a**).

13. Regulamentul privind normele de efectuare a lucrărilor de inspecție, aprobat prin Ordinul inspectorului-șef al Inspecției Judiciare nr. 136/2018, nepublicat în Monitorul Oficial al României (modificat și completat prin Ordinele inspectorului-șef al Inspecției Judiciare nr. 10/2020, nr. 34/2020, nr. 80/2020, nr. 102/2020).

Acest act administrativ cu caracter normativ cuprinde norme metodologice pentru realizarea atribuțiilor de analiză, verificare și control ale Inspecției Judiciare. Astfel, actul reglementează, printre altele, procedura de soluționare a sesizărilor privind activitatea și conduita magistraților: înregistrarea și repartizarea lucrărilor de inspecție; desemnarea

inspectorilor; rezolvarea situațiilor de conexitate; stabilirea, calculul și prelungirea termenelor; avizarea și confirmarea actelor întocmite de inspectorii judiciari.

14. Regulamentul de organizare și desfășurare a concursului pentru numirea în funcție a inspectorilor judiciari, a fost aprobat prin Ordinul inspectorului-șef al Inspecției Judiciare nr. 131/04.12.2018, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1038 din 6 decembrie 2018.

Ulterior emiterii rezoluțiilor contestate în prezentul dosar, a fost adoptat un nou de organizare și desfășurare a concursului pentru ocuparea posturilor de inspector judiciar în cadrul Inspecției Judiciare, prin Ordinul inspectorului-șef al Inspecției Judiciare nr. 53/22.06.2021 publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 628 din 25.06.2021, însă instanța va avea în vedere dispozițiile aplicabile în perioada de referință (anterioară datei de 11.05.2021).

Art. 1: „(1) Inspectorii din cadrul Inspecției Judiciare sunt numiți în funcție de către inspectorul-șef, în urma unui concurs organizat de Inspecția Judiciară, pentru un mandat de 3 ani. (2) Concursul prevăzut la alin. (1) constă în susținerea unui interviu și a unei testări scrise. [...] (4) Data, locul, tematica, bibliografia și calendarul estimativ al concursului se aprobă prin ordin al inspectorului-șef, la propunerea comună a directorilor direcțiilor de inspecție și a coordonatorului Compartimentului resurse umane, cu avizul șefului Serviciului juridic și documentare”.

Art. 4 alin. (2): „Constituirea și componența comisiilor prevăzute la alin. (1) lit. a)-d) se dispun de inspectorul-șef, prin ordin, într-un termen care asigură buna desfășurare a concursului”.

Art. 14: „(1) Comisia pentru interviu este alcătuită din inspectorul-șef, directorii direcțiilor de inspecție și un psiholog cu rol consultativ, desemnat prin ordin al inspectorului-șef. Activitatea comisiei este coordonată de inspectorul-șef. (2) În caz de imposibilitate obiectivă de îndeplinire a atribuțiilor, suplinirea membrilor comisiei de interviu se asigură de persoanele prevăzute de lege sau desemnate de inspectorul-șef, prin ordin, să asigure continuitatea conducerii Inspecției Judiciare”.

III.2. JURISPRUDENȚA CURȚII CONSTITUȚIONALE A ROMÂNIEI INVOCATĂ DE RECLAMANTĂ.

15. Decizia nr. 474 din 28.06.2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 590 din 03.08.2016:

„28. În schimb, cu privire la art. 89 alin. (8) pct. 2 liniuța 14 din Regulamentul Senatului, Curtea reține că conținutul normativ al art. 125 alin. (2) din Constituție se subsumează celui al art. 73 alin. (3) lit. l) din Constituție, acest din urmă text constituțional cuprinzând toată sfera de relații sociale privitoare la justiție, respectiv organizare, funcționare, statut. Mai mult, art. 125 alin. (2) din Constituție face trimitere la faptul că reglementarea aspectelor care țin de cariera magistratului - așadar, de statutul acestuia - se realizează prin legea organică a Consiliului Superior al Magistraturii, lege care face parte din art. 73 alin. (3) lit. l) din Constituție. Acesta la rândul său este cuprins în art. 75 alin. (1) teza întâi din Constituție, astfel că, în privința acestui domeniu, competența decizională aparține Senatului. [...]”.

16. Decizia nr. 588 din 21.09.2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 835 din 20.10.2017

„22. Referitor la posibilitatea de a reglementa, prin acte cu caracter inferior legii, aspecte esențiale ce țin de statutul unor categorii de personal, Curtea s-a mai pronunțat, de exemplu, cu privire la statutul polițistului. Astfel, Curtea a reținut că, având în vedere că

polițistul este funcționar public civil, cu statut special, și că acesta este investit cu exercițiul autorității publice, statutul său juridic cunoaște elemente derogatorii de la dispozițiile generale care reglementează raporturile de muncă, respectiv Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, raportul său de serviciu ia naștere, se execută și încetează în condiții speciale. De aceea, aspectele esențiale ce vizează raporturile de serviciu se referă în mod intrinsec la statutul polițistului, statut care este reglementat prin lege organică (a se vedea în acest sens Decizia nr. 392 din 2 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 667 din 11 septembrie 2014, paragraful 17, Decizia nr. 637 din 13 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 906 din 8 decembrie 2015, paragraful 24, Decizia nr. 172 din 24 martie 2016, precitată, paragraful 17).

23. Ținând cont de această jurisprudență, Curtea constată că, a fortiori, în situația magistraților, al căror statut este consacrat la nivel constituțional în art. 125 („Statutul judecătorilor”) și în art. 132 („Statutul procurorilor”), elementele esențiale referitoare la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea raportului juridic de muncă al acestora trebuie reglementate prin lege, iar nu printr-un act cu forță inferioară acesteia. Astfel, atât condițiile detașării, cât și condițiile încetării acesteia trebuie prevăzute expres în statutul judecătorilor și procurorilor, și anume în Legea nr. 303/2004”. [...]

„26. [...] Or, în cazul de față, lăsând la latitudinea Consiliului Superior al Magistraturii stabilirea, prin acte cu forță juridică infralegală, a unor elemente esențiale ale raportului de muncă al magistratului și, implicit, ale statutului acestuia, legea imprimă un caracter relativ, nepermis, procedurii și cazurilor de încetare a detașării magistraților. Aceste norme trebuie să respecte anumite exigențe de stabilitate, previzibilitate și claritate, iar emiterea unor acte administrative cu caracter normativ, de rang infralegal, în această materie, determină o stare de incertitudine juridică. [...]”.

17. Decizia nr. 121 din 10.03.2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 09.06. 2020.

„17. Analizând aceste susțineri, Curtea reține, în primul rând, că în jurisprudența sa a stabilit, cu valoare de principiu, că reglementarea statutului judecătorilor și procurorilor trebuie să se realizeze prin lege organică. Astfel, prin Decizia nr. 474 din 28 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 590 din 3 august 2016, paragraful 28, Curtea a reținut următoarele: conținutul normativ al art. 125 alin. (2) din Constituție se subsumează celui al art. 73 alin. (3) lit. l) din Constituție, acest din urmă text constituțional cuprinzând toată sfera de relații sociale privitoare la justiție, respectiv organizare, funcționare, statut. Mai mult, art. 125 alin. (2) din Constituție face trimitere la faptul că reglementarea aspectelor care țin de cariera magistratului - așadar, de statutul acestuia - se realizează prin legea organică a Consiliului Superior al Magistraturii, lege care face parte din art. 73 alin. (3) lit. l) din Constituție. De asemenea, prin Decizia nr. 588 din 21 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 835 din 20 octombrie 2017, paragraful 23, ținând cont de jurisprudența sa în materia reglementării, prin acte cu caracter inferior legii, a aspectelor esențiale ce țin de statutul unor categorii de personal pentru care Constituția impune adoptarea unei legi organice, Curtea a constatat că, a fortiori, în situația magistraților, al căror statut este consacrat la nivel constituțional în art. 125 (Statutul judecătorilor) și în art. 132 (Statutul procurorilor), elementele esențiale referitoare la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea raportului juridic de muncă al acestora trebuie reglementate prin lege, iar nu printr-un act cu forță inferioară acesteia.

18. [...] Totodată, Curtea a reținut prin Decizia nr. 172 din 24 martie 2016, paragraful 18, că aspectele privind ocuparea posturilor de conducere țin în mod evident de cariera

polițistului și presupun o modificare atât a atribuțiilor (a felului muncii), cât și a salarizării, iar exercitarea raportului de serviciu al polițistului se realizează de la nașterea acestuia, prin actul de numire, și până la încetarea lui, în condițiile legii. Având în vedere că, potrivit dispozițiilor constituționale, statutul funcționarilor publici se reglementează prin lege organică și ținând cont de faptul că aspectele esențiale privind ocuparea posturilor de conducere vizează o modificare a raporturilor de muncă, aceste aspecte esențiale - cum sunt, spre exemplu, condițiile generale de participare la examen/concurs, condițiile de vechime necesară participării la examen/concurs, tipul probelor de examen/concurs, condițiile în care candidații sunt declarați „admiși” și posibilitatea de contestare - trebuie reglementate prin lege organică, urmând ca regulile specifice procedurii de ocupare a funcțiilor de conducere să fie explicate și detaliate prin ordin al ministrului de resort. De asemenea, prin Decizia nr. 306 din 8 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 516 din 22 iunie 2018, paragraful 22, Curtea a aplicat mutatis mutandis considerentele Deciziei sale nr. 172 din 24 martie 2016 referitoare la ocuparea posturilor de execuție de către polițiști. În același sens s-a pronunțat Curtea Constituțională și referitor la statutul militarilor, prin Decizia nr. 307 din 8 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 9 iulie 2018.

19. În concluzie, Curtea a statuat, cu valoare de principiu, în jurisprudența sa, că, în cazul tuturor categoriilor de personal al căror statut trebuie reglementat, potrivit Constituției, prin lege organică, aspectele esențiale referitoare la ocuparea posturilor trebuie reglementate prin lege organică, iar nu prin acte administrative cu caracter inferior legii”.

18. Decizia nr. 454 din 24.06.2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 655 din 24.07.2020

„31. Curtea reține că art. 60 din Legea nr. 303/2004 se limitează la reglementarea expresă numai a autorității competente să dispună transferul judecătorului la cererea sa, fără a stabili criteriile și procedura de transfer al acestuia. Lăsând la latitudinea Consiliului Superior al Magistraturii stabilirea, prin acte cu forță juridică infralegală, a unor elemente esențiale ale raportului de muncă al judecătorului și, implicit, ale statutului acestuia, legea relativizează, în mod nepermis, condițiile în care se dispune transferul. Aceste norme, pe lângă faptul că încalcă în mod vădit art. 125 alin. (2) din Constituție, sunt contrare și exigențelor de stabilitate, previzibilitate și claritate, iar prin faptul că permit emiterea unor acte administrative cu caracter normativ, de rang infralegal, în această materie determină o stare de incertitudine juridică”.

IV. DISPOZIȚII ALE DREPTULUI UNIUNII EUROPENE PERTINENTE

19. Instanța de trimitere apreciază că în cauză sunt aplicabile dispozițiile cuprinse în:

Tratatul privind Uniunea Europeană

Art. 2: „Uniunea se întemeiază pe valorile respectării demnității umane, libertății, democrației, egalității, statului de drept, precum și pe respectarea drepturilor omului, inclusiv a drepturilor persoanelor care aparțin minorităților. Aceste valori sunt comune statelor membre într-o societate caracterizată prin pluralism, nediscriminare, toleranță, justiție, solidaritate și egalitate între femei și bărbați.

Art. 19 alin. (1) al doilea paragraf: „Statele membre stabilesc căile de atac necesare pentru a asigura o protecție jurisdicțională efectivă în domeniile reglementate de dreptul Uniunii”.

Decizia 2006/928 din 13 decembrie 2006 de stabilire a unui mecanism de cooperare și de verificare a progresului realizat de România în vederea atingerii anumitor

obiective de referință specifice în domeniul reformei sistemului judiciar și al luptei împotriva corupției

Preambul: „(1) Uniunea Europeană este instituită pe principiul statului de drept, un principiu comun tuturor statelor membre.

(2) Spațiul de libertate, securitate și justiție, precum și piața internă instituite prin Tratatul privind Uniunea Europeană și Tratatul de instituire a Comunității Europene se bazează pe convingerea reciprocă în privința faptului că deciziile și practicile administrative și judiciare din toate statele membre respectă pe deplin statul de drept.

(3) Această condiție implică existența, în toate statele membre, a unui sistem judiciar și administrativ imparțial, independent și eficient, înzestrat cu mijloace suficiente, între altele, pentru a lupta împotriva corupției”.

Art. 1: „În fiecare an, până la 31 martie cel târziu, iar în primul an la 31 martie 2007, România prezintă Comisiei un raport privind progresele realizate în vederea atingerii fiecăruia dintre obiectivele de referință enumerate în anexă”.

Anexă: „Obiectivele de referință pe care România trebuie să le atingă, prevăzute la articolul 1:

1. Garantarea unui proces judiciar mai transparent și mai eficient totodată, în special prin consolidarea capacităților și a responsabilizării Consiliului Superior al Magistraturii”.

Garantiile de independentă și de imparțialitate impuse în temeiul dreptului Uniunii Europene, sunt reglementate, printre altele, de Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene (art. 47) sau de Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (art. 6), fiind interpretate și aplicate în mod constant în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene (a se vedea hotărârea din 06.10.2021, pronunțată în cauza C-487/19, *W.Ż. v. Prokurator Generalny zastępowany przez Prokuraturę Krajową*, par. 109 și urm.).

V. MOTIVELE CARE AU DETERMINAT INSTANȚA SĂ FORMULEZE CEREREA DE DECIZIE PRELIMINARĂ

20. Potrivit art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene: „*Curtea de Justiție a Uniunii Europene este competentă să se pronunțe, cu titlu preliminar, cu privire la: (a) interpretarea tratatelor; (b) validitatea și interpretarea actelor adoptate de instituțiile, organele, oficiile sau agențiile Uniunii; În cazul în care o asemenea chestiune se invocă în fața unei instanțe dintr-un stat membru, această instanță poate, în cazul în care apreciază că o decizie în această privință îi este necesară pentru a pronunța o hotărâre, să ceară Curții să se pronunțe cu privire la această chestiune”*.

În cauză s-a pus în discuție necesitatea dezlegării problemei de dreptul Uniunii Europene, având în vedere împrejurarea că apărările reclamantei, prin care invocă efectele hotărârii Curții de Justiție a Uniunii Europene în ceea ce privește numirea inspectorului-șef al Inspecției Judiciare prin O.U.G. nr. 77/05.09.2018 și actele îndeplinite de acesta în perioada interimatului, vizează analiza existenței sau inexistenței indiciilor de săvârșire a unei abateri disciplinare din perspectiva unor elemente de drept material (substanțial).

Reclamanta a formulat și critici de legalitate care vizează procedura în cadrul căreia s-au emis rezoluțiile contestate, chestionând însăși organizarea și funcționarea Inspecției Judiciare, din prisma puterii conferite de lege inspectorului-șef de a emite acte administrative cu caracter normativ (infralegal) și/sau individual prin care să decidă în mod autonom organizarea cadrului instituțional al Inspecției Judiciare.

Astfel, în contextul expus, conform căruia s-a susținut de către reclamantă că a formulat o sesizare disciplinară împotriva inspectorului-șef și a altor magistrați acuzați că ar fi fost favorizați de acesta, prin intermediul Ministerului Justiției, înregistrată la Inspecția Judiciară

sub nr. 3/4543 la data de 29.01.2020 (detalii la pct. 6, *supra*), iar ulterior una distinctă împotriva inspectorului-șef, înregistrată la Inspekția Judiciară în data de 16.02.2021, sub nr. 21-596 (*supra*, pct. 7), se constată că reclamanta critică și modalitatea de organizare și funcționare a Inspekției Judiciare, în cazul dat, în care inspectorii judiciari care pot efectua, confirma sau infirma acte de cercetare disciplinară împotriva inspectorului-șef sunt selectați, evaluați și efectuează lucrările de inspekție pe baza unui cadru instituțional în care îi este conferită inspectorului-șef puterea de a emite acte administrative cu caracter normativ (infralegal) și individual.

De asemenea, reclamanta a mai criticat faptul că, în cazul în care inspectorul-șef este vizat de sesizarea sa, plângerea împotriva rezoluției de clasare este soluționată de inspectorul-șef adjunct, care este desemnat tot de către inspectorul-șef, prin act unilateral, individual. Această posibilitate de a emite actul administrativ individual de desemnare a inspectorilor judiciari care ocupă funcții de conducere ierarhic inferioare în cadrul Inspekției Judiciare (printre care și inspectorul-șef adjunct) este prevăzută de art. 69 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 317/2004 (citată *supra*, pct. 11), însă acest text mai prevede și faptul că „*mandatul acestora încetează odată cu mandatul inspectorului-șef*”, ridicându-se chestiunea litigioasă a cărei analiză revine CJUE, a dependenței menținerii acestora în funcția de conducere de menținerea în funcție a inspectorului-șef și, eventual, a modului în care se reflectă acest aspect asupra independenței și imparțialității cu care trebuie soluționată o sesizare disciplinară împotriva inspectorului-șef.

Totodată, modalitatea efectivă de desemnare a inspectorului-șef adjunct, prin susținerea unui proiect managerial în cadrul unui interviu în fața inspectorului-șef, este prevăzută în Regulamentul de organizare și funcționare a Inspekției Judiciare, aprobat prin Ordinul inspectorului-șef (*supra*, pct. 12).

Rezultă că, în analiza cererii de chemare în judecată, prioritate au chestiunile privitoare la normele procedurale în aplicarea cărora s-au emis rezoluțiile contestate, respectiv cele care țin de existența unui cadru legislativ la nivelul legii organice care să asigure garanții obiective cu privire la independența și imparțialitatea inspectorilor judiciari în raport de inspectorul-șef, în cazul în care acesta este persoana vizată de sesizarea disciplinară.

21. În acest sens, reclamanta a invocat considerentele hotărârii din 18.05.2021 a Curții de Justiție a Uniunii Europene în cauzele conexe C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 și C-397/19, în care s-au statuat următoarele:

„196 Potrivit unei jurisprudențe constante, garanțiile de independență și de imparțialitate impuse în temeiul dreptului Uniunii postulează existența unor norme care să permită înlăturarea, în percepția justițiabililor, a oricărei îndoieli legitime referitoare la impenetrabilitatea instanței în cauză în privința unor elemente exterioare și la neutralitatea sa în raport cu interesele care se înfruntă [a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 septembrie 2006, Wilson, C 506/04, EU:C:2006:587, punctul 53 și jurisprudența citată, Hotărârea din 2 martie 2021, A. B. și alții (Numirea judecătorilor la Curtea Supremă – Căi de atac), C 824/18, EU:C:2021:153, punctul 117, precum și Hotărârea din 20 aprilie 2021, Repubblica, C 896/19, EU:C:2021:311, punctul 53].

197 În acest sens, trebuie ca judecătorii să se afle la adăpost de intervenții sau de presiuni exterioare care le pot pune în pericol independența. Normele aplicabile statutului judecătorilor și exercitării funcției lor de judecător trebuie în special să permită excluderea nu numai a oricărei influențe directe, sub formă de instrucțiuni, ci și a formelor de influență indirectă susceptibile să orienteze deciziile judecătorilor în discuție și să înlătore astfel o lipsă a aparenței de independență sau de imparțialitate a acestora care să poată aduce atingere încrederii pe care justiția trebuie să o inspire justițiabililor într-o societate democratică și într-un stat de drept [a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 martie 2021, A. B. și alții (Numirea judecătorilor la Curtea Supremă – Căi de atac), C 824/18, EU:C:2021:153, punctele 119 și 139, precum și jurisprudența citată].

198 Referitor mai precis la normele care guvernează regimul disciplinar, cerința de independență impune, conform unei jurisprudențe constante, ca acest regim să prezinte garanțiile necesare pentru a evita orice risc de utilizare a unui astfel de regim ca sistem de control politic al conținutului deciziilor judiciare. În această privință, adoptarea unor norme care definesc printre altele atât comportamentele ce constituie încălcări disciplinare, cât și sancțiunile aplicabile în mod concret, care prevăd intervenția unei instanțe independente în conformitate cu o procedură care garantează pe deplin drepturile consacrate la articolele 47 și 48 din cartă, în special dreptul la apărare, și care consacră posibilitatea de a contesta în justiție deciziile organelor disciplinare constituie un ansamblu de garanții esențiale pentru prezervarea independenței puterii judecătorești [Hotărârea din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality (Deficiențele sistemului judiciar), C 216/18 PPU, EU:C:2018:586, punctul 67, Hotărârea din 24 iunie 2019, Comisia/Polonia (Independența Curții Supreme), C 619/18, EU:C:2019:531, punctul 77, precum și Hotărârea din 5 noiembrie 2019, Comisia/Polonia (Independența instanțelor de drept comun), C 192/18, EU:C:2019:924, punctul 114].

199 În plus, după cum a arătat în esență domnul avocat general la punctul 268 din Concluziile prezentate în cauzele C 83/19, C 127/19, C 195/19, C 291/19 și C 355/19, întrucât perspectiva inițierii unei cercetări disciplinare este în sine susceptibilă să exercite o presiune asupra celor care au sarcina de a judeca, este esențial ca organul competent să efectueze cercetările și să exercite acțiunea disciplinară să acționeze în cadrul exercitării misiunilor sale în mod obiectiv și imparțial și în acest scop să fie la adăpost de orice influență exterioară.

200 Prin urmare, dat fiind că persoanele care ocupă funcțiile de conducere în cadrul unui astfel de organ pot exercita o influență determinantă asupra activității acestuia, normele care guvernează procedura de numire în aceste funcții trebuie să fie concepute, după cum a arătat în esență domnul avocat general la punctul 269 din Concluziile prezentate în cauzele C 83/19, C 127/19, C 195/19, C 291/19 și C 355/19, astfel încât să nu poată da naștere niciunei îndoieli legitime cu privire la utilizarea prerogativelor și a funcțiilor organului menționat ca instrument de presiune asupra activității judiciare sau de control politic al acestei activități”.

22. Această interpretare a Curții de Justiție a Uniunii Europene privește însă o ipoteză specifică, a actului de numire a inspectorului-șef al Inspecției Judiciare, iar garanțiile au fost analizate din prisma riscului obiectiv asupra statutului oricărui magistrat, constând în aceea că „perspectiva inițierii unei cercetări disciplinare este în sine susceptibilă să exercite o presiune asupra celor care au sarcina de a judeca”. În schimb, reclamanta vizează o altă ipoteză, aceea în care, prin modul în care este stabilit regimul juridic al răspunderii disciplinare, imposibilitatea de a exercita o acțiune disciplinară (determinată, în aprecierea sa, de depășirea unor termene legale și de o pretinsă pasivitate a inspectorului-șef) ar depinde, într-o măsură considerată esențială, de modalitatea în care este organizată și funcționează Inspecția Judiciară.

Mai mult, reclamanta a susținut că ar fi existat întârzieri și deficiențe de comunicare a actelor de inspecție, considerându-și vătămat interesul de a formula căile de atac prevăzute de lege, respectiv a apreciat că dreptul Uniunii Europene se opune unui astfel de cadru legal care ar concentra în mâna unei singure persoane puterea de a reglementa și de a decide într-o măsură importantă asupra carierei inspectorilor judiciari, invocând în acest sens că procedura disciplinară împotriva judecătorilor și procurorilor investiți cu soluționarea dosarelor penale în care este parte sau a inspectorului-șef al Inspecției Judiciare ar constitui un remediu pentru a-și asigura respectarea drepturilor procesuale în acele dosare, separat de exercitarea căilor de atac prevăzute de legea penală.

Instanța nu are a se pronunța la acest moment procesual asupra acestor aspecte, ci se limitează la a reda legătura de cauzalitate între interpretarea dreptului Uniunii Europene și cauza de față, din perspectiva mijloacelor de apărare ale reclamantei. Este de observat faptul

că reclamanta a solicitat aplicarea jurisprudenței CJUE în prezentul dosar, afirmând că a solicitat sesizarea Curții de Justiție cu o întrebare preliminară și în dosarul penal în care este parte (cu privire la art. 47 din Carta drepturilor fundamentale ale UE, Directiva 2012/13/UE din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale și Directiva (UE) 2016/343 din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale), ce ar fi fost respinsă de instanță. Deși această din urmă împrejurare nu este relevantă din punct de vedere al legalității și temeiniciei rezoluțiilor contestate, ea se poate adăuga prezumției de bunăcredință a oricărei persoane pentru a contura aparența că demersurile în fața Inspecției Judiciare au un scop legitim, legat de salvagardarea drepturilor sale fundamentale.

23. În considerentele hotărârii din 06.10.2021 a Curții de Justiție a Uniunii Europene în C-487/19, s-a statuat că:

„109 Potrivit unei jurisprudențe constante, garanțiile de independență și de imparțialitate impuse astfel în temeiul dreptului Uniunii postulează existența unor norme, în special în ceea ce privește compunerea instanței, numirea, durata funcției, precum și cauzele de abținere, de recuzare și de revocare a membrilor săi, care să permită înlăturarea oricărei îndoieli legitime, în percepția justițiabililor, referitoare la impenetrabilitatea acestei instanțe în privința unor elemente exterioare și la imparțialitatea sa în raport cu interesele care se înfruntă (Hotărârea din 20 aprilie 2021, Repubblica, C-896/19, EU:C:2021:311, punctul 53 și jurisprudența citată)”.

Aceste dezlegări privesc însă instanțele judecătorești, respectiv statutul judecătorilor investiți cu soluționarea cauzelor, problema de drept în prezentul dosar fiind dacă aceleași garanții se impun și în cazul inspectorilor judiciari, respectiv a conducerii Inspecției Judiciare, și dacă, într-o ipoteză precum cea dedusă judecății, dreptul Uniunii Europene se opune unei reglementări naționale care permite Inspectorului-șef al Inspecției Judiciare să emită acte administrative cu caracter normativ (infralegal) și/sau individual prin care să decidă în mod autonom organizarea cadrului instituțional al Inspecției Judiciare, în cazul în care el însuși poate constitui subiect pasiv al procedurii de atragere a răspunderii disciplinare.

24. Instanța reține că, prin Legea nr. 24/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și a Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 23.01.2012), s-a realizat o reformă aprofundată a sistemului disciplinar, una dintre măsurile adoptate fiind cea a consolidării instituționale a Inspecției Judiciare, prin creșterea autonomiei acesteia în raport cu Consiliul Superior al Magistraturii, atât sub aspectul modului de îndeplinire a atribuțiilor, cât și din punct de vedere al independenței operaționale.

În expunerea de motive a acestei legi, s-a făcut referire la rapoartele Comisiei Europene către Parlamentul European și Consiliu privind progresele realizate de România în cadrul Mecanismului de Cooperare și Verificare, reținându-se, printre altele, că „se recomandă luarea măsurilor pentru consolidarea capacității și a organizării inspecțiilor judiciare pentru a se asigura concentrarea suficientă pe investigarea disciplinară și introducerea unei evaluări anuale a performanței instanței inspecției judiciare, precum și continuarea procesului de reformare a inspecției judiciare”.

Măsura creșterii autonomiei Inspecției Judiciare în raport de Consiliul Superior al Magistraturii a fost privită drept una menită a asigura respectarea Deciziei 2006/928 din 13 decembrie 2006 de stabilire a unui mecanism de cooperare și de verificare a progresului realizat de România, problema de interpretare a dreptului Uniunii Europene fiind de a stabili garanțiile obiective care trebuie să însoțească această „autonomie instituțională”, dacă ele se opun unei reglementări naționale prin care caracterul „autonom” al instituției corespunde puterii recunoscute unei singure persoane, în calitate de conducător al instituției, de a emite acte administrative cu caracter normativ (infralegal), ca o derogare de la standardul legilor

organice impus de Curtea Constituțională a României în materia statutului magistratului în anumite materii (exemple în deciziile de la pct. 15-18 ale prezentei încheieri).

În speță, Regulamentele prezentate la pct. 12-14 ale prezentei încheieri cuprind norme de drept intern cu privire la toate aspectele criticate de către reclamantă, de la structurile instituției, atribuțiile personalului, înregistrarea și repartizarea petițiilor, termene de soluționare, numirea în funcție a inspectorilor judiciari, efectuarea lucrărilor de inspecție, desemnarea de către inspectorul-șef a persoanelor cu funcții de conducere, controlul și evaluarea activității acestora etc., a căror emitere, modificare și completare este lăsată de legiuitorul ordinar în competența exclusivă a inspectorului-șef al Inspecției Judiciare. Regulamentul privind normele de efectuare a lucrărilor de inspecție (*supra*, pct. 13), aprobat prin ordinul inspectorului-șef, nu este supus nici procedurii publicării în Monitorul Oficial al României.

25. În hotărârea din 18.05.2021 a Curții de Justiție a Uniunii Europene în cauzele conexe C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 și C-397/19, cu privire la echitabilitatea procedurii în fața altei instituții publice, în componenta duratei rezonabile, s-a statuat că *„în ceea ce privește drepturile consacrate la articolele 47 și 48 din cartă, este necesar, printre altele, ca normele care reglementează organizarea și funcționarea unei secții specializate din cadrul Ministerului Public, precum SIIJ (Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție din cadrul Ministerului Public, n.n.), să fie concepute astfel încât să nu împiedice examinarea cauzei judecătorilor și a procurorilor vizați într-un termen rezonabil”*.

Rezultă că modalitatea în care este reglementată organizarea și funcționarea unei entități judiciare este privită de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene ca având legătură cu durata procedurilor desfășurate în fața acesteia, însă problema de drept care a stat la baza acestei dezlegări este fundamental diferită de cea care se ridică în prezenta cauză, întrucât obiectul de activitate al instituțiilor este diferit, circumstanțele invocate de către reclamantă fiind legate, printre altele, de puterea discreționară (în concepția dreptului administrativ) a inspectorului-șef al Inspecției Judiciare de a emite acte normative prin care reglementează organizarea și funcționarea instituției.

Potrivit Deciziilor Curții Constituționale a României nr. 63 din 08.02.2017 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.145 din 27.02.2017) și nr. 589 din 14.07.2020 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 710 din 07.08.2020), *„conceptul de «lege» se definește prin raportare la două criterii: cel formal sau organic și cel material. Potrivit primului criteriu, legea se caracterizează ca fiind un act al autorității legiuitoare, ea identificându-se prin organul chemat să o adopte și prin procedura ce trebuie respectată în acest scop. Criteriul material are în vedere conținutul reglementării, definindu-se în considerarea obiectului normei, respectiv a naturii relațiilor sociale reglementate, sub acest aspect Parlamentul având plenitudine de legiferare”*.

Curtea Constituțională a României a statuat deja că nici în cazul unui organism colegial, cum este Consiliul Superior al Magistraturii, și care este *„garantul independenței justiției”*, conform art. 133 alin. (1) din Constituția României, nu sunt respectate *„exigențele de stabilitate, previzibilitate și claritate”* prin emiterea unor acte administrative cu caracter normativ, de rang infralegal, în materia transferului magistraților, atunci când criteriile sunt detaliate prin Regulament (Decizia nr. 454 din 24.06.2020, citată *supra*, pct. 18). Același raționament logic a fost aplicat de Curtea Constituțională și în cazul condițiilor de admitere în profesia de magistrat, în special sub aspectul probei constând în interviu (Decizia nr. 121 din 10.03.2020, *supra*, pct. 17), sau al încetării detașării magistraților (Decizia nr. 588 din 21.09.2017, *supra*, pct. 16), ceea ce ridică întrebarea legitimă dacă numirea în funcția de inspector judiciar sau revocarea din această funcție ca urmare a evaluării profesionale periodice nu ar trebui să respecte – cel puțin – același standard al legii organice în privința unor aspecte precum modalitatea de stabilire a rezultatelor și posibilitatea de contestare a

notelor obținute la fiecare probă, criteriile și procedura de evaluare etc., ca garanții de independență și imparțialitate.

26. În concluzie, se pune problema cât de robust este un sistem de garanții bazat, în mare parte, pe acte administrative cu caracter normativ emise, în mod unilateral, de o persoană care îndeplinește funcția de conducere de inspector-șef, atunci când tocmai această persoană poate face obiectul unei sesizări disciplinare.

În esență, din standardele stabilite de Consiliul Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE), rezultă că, deși în statele membre există diverse forme de organizare a regimului disciplinar, ar trebui ca inspectorilor judiciari și activităților de inspecție judiciară să li se aplice același standard al garanțiilor precum cele aplicabile corpului magistraților, din care fac parte, poate chiar mai exigente, ținând cont că inspectorii judiciari sunt cei care pot exercita acțiunea disciplinară împotriva oricărui magistrat, incluzând aici și persoana care ocupă funcția de conducere a activității de inspecție judiciară [Avizul CCJE nr. 3(2002) în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei asupra principiilor și regulilor privind imperativele profesionale aplicabile judecătorilor și în mod deosebit a deontologiei, comportamentelor incompatibile și imparțialității; Avizul CCJE nr. 1(2002) în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei referitor la standardele privind independența puterii judecătorești și inamovibilitatea judecătorilor].

Potrivit pct. 13 al Avizului CCJE nr. 18 (2015) din 16.10.2015 („Poziția puterii judecătorești și relația ei cu celelalte puteri ale statului în democrația modernă”): *„Puterea judecătorească este creată ca parte a cadrului constituțional al statelor democratice supuse principiilor statului de drept. Prin definiție, așadar, atunci când cadrul constituțional al unui stat este legitim, atunci și baza puterii judiciare ca parte a acelei constituții este la fel de legitimă și de necesară ca parte a statului democratic ca și celelalte două puteri componente”* [a se vedea și Avizul CCJE nr. 1(2001), pct. 11; Magna Carta a Judecătorilor a CCJE 2010, pct. 1].

VI. PUNCTE DE VEDERE ALE PĂRȚILOR. APLICAREA PROCEDURII PRELIMINARE ACCELERATE

27. Reclamanta R.I. a depus un punct de vedere cu privire la necesitatea sesizării Curții de Justiție a Uniunii Europene (prioritar considerând că jurisprudența existentă constituie o bază suficientă pentru soluționarea cauzei sale, în subsidiar că sesizarea Curții ar fi de natură a clarifica aspectele suplimentare invocate de către aceasta), iar pârâții nu au formulat un punct de vedere.

Instanța de trimitere este de părere că nu există jurisprudență anterioară a Curții de Justiție a Uniunii Europene referitoare la exact aceleași întrebări sau la întrebări similare, interpretarea nu rezultă dintr-o jurisprudență consolidată a Curții care să fi rezolvat problema de drept menționată, indiferent care ar fi natura procedurilor care au dus la jurisprudența respectivă, iar aplicarea corectă a dreptului Uniunii Europene nu se poate realiza în mod atât de evident încât să nu lase loc de nicio îndoială rezonabilă privind modul de rezolvare a problemei puse (cauza C-283/81, *Srl CILFIT și Lanificio di Gavardo SpA c. Ministerul Sănătății*).

Fiind un mijloc juridic de apărare, trimiterea preliminară este prezumată a servi intereselor ambelor părți litigante, deoarece efectul său constă în simpla interpretare a unei norme juridice unionale, nefiind cazul aplicării, în contextul expus, a teoriei „actului clar” și a principiului din hotărârea CJUE din 09.03.1978, cauza C-106/77 *Simmenthal*, în sensul recunoașterii plenitudinii de competență a judecătorului național în exercitarea funcției sale de judecător european.

Astfel, Curtea de la Luxembourg a statuat în cauza C-110/15, *Microsoft Mobile Sales International, fostă Nokia Italia, și alții* (pct. 59) că: *„În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, interpretarea pe care aceasta din urmă o dă*

unei norme de drept al Uniunii, în exercitarea competenței pe care i-o conferă art. 267 TFUE, lămurește și precizează semnificația și domeniul de aplicare ale acestei norme, astfel cum trebuie sau cum ar fi trebuit să fie înțeleasă și aplicată de la momentul intrării sale în vigoare. Rezultă că norma astfel interpretată poate și trebuie să fie aplicată de către instanță chiar și raporturilor juridice născute și constituite înainte de hotărârea asupra cererii de interpretare, dacă, pe de altă parte, sunt întrunite condițiile care permit sesizarea instanțelor competente cu un litigiu referitor la aplicarea normei respective”.

28. Instanța consideră necesară aplicarea dispozițiilor referitoare la procedura preliminară accelerată, prevăzute de articolul 23a din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și articolul 133 din Regulamentul de procedură al Curții, deoarece reclamanta s-a plâns deja de durata procedurilor disciplinare în privința sesizărilor formulate de aceasta, susținând că ar fi avut un caracter inefectiv, astfel că nu ar trebui ca perioada necesară parcurgerii mecanismului trimiterii preliminare prevăzut la articolul 267 TFUE să fie privită de către părți, la nivelul aparenței, drept o cauză de incertitudine cu privire la eficiența sau efectivitatea remediei judiciare pe care îl urmăresc.

De asemenea, problema de drept este una importantă, deoarece întrebările vizează chestiuni ce țin de organizarea și funcționarea unui organism de inspecție judiciară, având relevanță în privința oricărui stat membru.

Pentru considerentele de mai sus, în baza art. 19 alin. 3 lit. b TUE raportat la art. 267 TFUE, judecătorul național sesizează Curtea de Justiție a Uniunii Europene cu cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare (în procedură accelerată) cu privire la următoarea întrebare:

„Articolul 2 și articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf din Tratatul privind Uniunea Europeană, precum și Decizia 2006/928 (de stabilire a unui mecanism de cooperare și de verificare a progresului realizat de România în vederea atingerii anumitor obiective de referință specifice în domeniul reformei sistemului judiciar și al luptei împotriva corupției), respectiv garanțiile de independență și de imparțialitate impuse în temeiul dreptului Uniunii Europene, trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care permite Inspectorului-șef al Inspecției Judiciare să emită acte administrative cu caracter normativ (infralegal) și/sau individual prin care să decidă în mod autonom organizarea cadrului instituțional al Inspecției Judiciare pentru selecția inspectorilor judiciari și evaluarea activității acestora, efectuarea lucrărilor de inspecție, respectiv să decidă desemnarea inspectorului-șef adjunct, în cazul în care, potrivit legii organice, aceste persoane sunt singurele care pot efectua, confirma sau infirma acte de cercetare disciplinară împotriva inspectorului-șef?”.

PREȘEDINTE,
Ionuț Militaru

GREFIER,
Elena Săftescu

